

respect trăim împreună tu

ANNA TODD

Înainte de noi

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TRERI

Partea întâi

Înainte

Playlist de Hemingway

Când era mic, băiatul visa la ce va fi atunci când va crește.

Poate polițist, poate profesor. Vance, prietenul mamei, ctea cărți la serviciu, și asta părea o chestie distractivă. Dar băiatul nu era sigur de abilitățile lui — nu avea niciun talent special. Nu putea să cânte ca puștiul ăsta din clasa lui, Joss; nu știa să adune și să scadă numere interminabile ca Angela; de-abia putea vorbi în fața clasei, spre deosebire de Calvin cel antipatic și gălăgios. Singurul lucru care-i plăcea era să citească pagină după pagină din cărțile sale. Aștepta ca Vance să i le aducă: una pe săptămână, câteodată mai rar, câteodată mai des. Erau perioade când omul nu apărea, iar el se plăcusea, recitind aceleași pagini jerpelite ale volumelor sale preferate. Dar a învățat să aibă încredere în omul amabil care se întorcea întotdeauna, cu o carte în mână. Băiatul s-a înălțat, s-a făcut foarte isteț. Vreo trei centimetri și o carte nouă o dată la două săptămâni, cam aşa.

Părinții lui se schimbau pe zi ce trece. Tatăl lui a devenit mai zgomotos, mai neglijent, iar mama era din ce în ce mai obosită. Plângea noaptea, din ce în ce mai tare. Miroslul de tutun, ba chiar mai rău, a-nceput să se impregneze în zidurile căsuței. Farfurii nespălate au umplut până la refuz chiuveta, iar răsuflarea tatei duhnea a scotch. Lunile treceau, iar el, uneori, uita cum arăta la față tatăl său.

Vance începu să vină mai des pe-acolo, iar el de-abia observă că suspinele nocturne ale mamei sale s-au schimbat. În acel moment își făcuse prietenii. Mă rog, un prieten. Prietenul s-a mutat apoi, iar el nu s-a obosit niciodată să-și facă prietenii noi. Simțea că n-are nevoie de ei. Nu-l deranja deloc să fie singur.

Bărbații care au venit în acea noapte au schimbat ceva profund în sufletul băiatului. Înăsprișe ceea ce văzuse că i se întâmplase mamei sale și devenise din ce în ce mai furios când tatăl lui s-a îndepărtat. În scurt timp, taică-său nu a mai venit împleticindu-se în casa mică și murdară. Plecase de tot, iar băiatul a răsuflat usurat. Gata cu scotch-ul, gata cu mobila sfărâmată sau cu găurile din pereți. Singurele lucruri pe care le lăsase în urmă erau un băiat fără tată și un living plin de pachete de țigări pe jumătate goale.

Băiatul ura gustul lăsat de țigări, dar îi plăcea la nebunie cum fumul îi umplea plămânii, tăindu-i răsuflarea. Le-a fumat pe toate, pâna la ultima, apoi și-a cumpărat altele. Și-a făcut prietenii, dacă îi poți numi prietenii pe niște rebeli și delincvenți care provocau mereu necazuri. A început să stea pe străzi până târziu, iar minciunile nevinovate și glumele inofensive pe care le coceau băieții îștia supărați au început să se transforme în infracțiuni mai grave. S-au preschimbat în ceva mai întunecat, deși știau că e greșit – în cel mai rău sens al cuvântului – dar ei credeau că doar se distrează. Se simțeau îndreptățiti să facă asta și nu puteau renunța la valul de adrenalină care venea odată cu puterea lor. După fiecare suflet innocent pe care-l converteau, în venele lor pulsau și mai tare aroganță, foamea, iar limitele devineau din ce în ce mai fragile.

Băiatul acesta era încă cel mai cuminte dintre ei, dar își pierduse dorința de a deveni pompier sau profesor. Relația pe care o dezvolta cu femeile nu era una obișnuită. Tânjea după mângâierea lor, dar se proteja împotriva oricărui fel de legătură emoțională. Aici era inclusă și mama lui, căreia nu-i mai spunea nici măcar un simplu „Te iubesc”. Oricum, de-abia se mai întâlnea cu ea. Își petrecea cea mai mare parte a timpului bătând străzile, iar casa ajunsese să nu mai însemne nimic pentru el, în afara locului unde veneau din când în când pachetele. Pe aceste pachete, sub numele lui Vance, era mâzgălită o adresă din Washington.

Vance îl părăsise și el.

Fetele îi acordau atenție. Se țineau după el, își înfigeau unghiile lungi în brațele lui, în vreme ce el le mințea, le săruta, le-o trăgea. După sex, multe dintre ele voiau să-l strângă în brațe. El le alunga, nu le săruta și nici nu le mângâia. De cele mai multe ori, dispărea înainte ca ele să-și tragă răsuflarea. Își petrecea zilele drogat și noptile, și mai

Respe drogat. Pierdea vremea pe aleea din spatele prăvăliei cu băuturi sau în magazinul tatălui lui Mark. Își irosea viața. Spărgea magazine de băuturi, făcea filmulețe crude, umilea fetișcane naive. Nu mai putea simți nimic în afară de arroganță și furie.

În cele din urmă, mama lui s-a săturat. Nu mai avea nici banii necesari, nici răbdarea de a gestiona comportamentul lui distructiv. Tatăl său promise o slujbă la o universitate din Statele Unite. În Washington, mai exact. În același stat cu Vance, ba chiar în același oraș. Omul bun și omul rău în același loc, din nou.

Mama lui nu și-a dat seama că el a auzit-o vorbind cu taică-său și spunându-i că vrea să-l trimită acolo. Aparent, bătrânul se cumințise oarecum, dar băiatul n-avea cum să fie sigur. Niciodată nu va fi. Tatăl său avea și o iubită, o femeie drăguță pe care băiatul o invidia. Ea avea privilegiul de a vedea noua lui fată. Ea avea parte de el treaz la masă și se bucura de cuvintele amabile pe care el nu le auzise niciodată.

Când a ajuns la universitate, s-a mutat în sediul unei frății studențești, ca să-i facă în ciudă tatălui său. Dar, deși nu-i plăcea acel loc, când și-a mutat bagajele într-o cameră de dimensiuni decente care era a lui, a avut o senzație de ușurare. Încăperea era de două ori mai mare decât camera lui din Hampstead. N-avea găuri în pereti; nu erau gândaci strecurându-se prin chiuveta de la baie. În sfârșit, avea un loc unde să-și pună cărtile.

La început, a stat deoparte, nu s-a obosit să-și facă prieteni. Gașca i s-a format lent și, odată cu ea, a căzut în același tipar întunecat.

L-a cunoscut pe geamănul virtual al lui Mark, tocmai în America, lucru care l-a făcut să credă că aşa era lumea astă făcută. A început să accepte ideea că va fi singur pentru totdeauna. Se pricepea să-i rănească pe oameni, să le facă probleme. A mai făcut o fată să sufere, ca pe cea de dinainte, și a simțit același vârtej cuprinzându-l și umplându-l de fiori pe șira spinării, distrugându-i viața cu energia lui dezlănțuită. A început să bea ca tatăl său, transformându-se în cel mai rău soi de ipocrit posibil.

Totuși nu-i păsa; era amorțit și avea prieteni, iar ei îl ajutau să ignore faptul că nu avea nimic important în existența lui.

Nimic nu conta cu adevărat.

Nici măcar fetele care încercau să-i intre în voie.

Natalie

Când a întâlnit-o pe fata cu păr negru și ochi albaștri, a știut că avea să-l supună unor încercări noi. Era de treabă, cel mai bun om pe care-l cunoscuse până atunci... și era nebună după el.

A luat-o pe făraș pe fata aceea naivă, din lumea ei ordonată și nepătăță, apoi a aruncat-o într-o lume întunecată și neierătoare, care îi era total necunoscută. Răutatea lui a transformat-o într-o proscrisă, exilată mai întâi din biserică, apoi din sânul familiei ei. Bârfele au fost îngrozitoare, iar șoaptele critice s-au răspândit de la o doamnă purtătoare de Biblie la alta. Nici familia ei nu s-a dovedit mai înțelegătoare. Nu avea pe nimeni și a făcut greșeala să credă că el e mai bun decât era în realitate.

Ceea ce i-a făcut acelei fete a fost ultima picătură pentru mai că-sa. L-a trimis în America, în statul Washington, să stea cu aşa-zisul lui tată. Purtarea lui față de Natalie l-a îndepărtat de Londra lui natală. Singurătatea pe care o simțise dintotdeauna devine în sfârșit realitate.

Biserica e aglomerată azi, toate rândurile de scaune sunt pline, adunați să-l slăvим pe Domnul într-o după-amiază fierbinte de iulie. În fiecare săptămână, de obicei aceiași oameni, pe care-i cunosc pe toți și după numele de botez, și după cel de familie.

Familia mea e tratată regește în acest mic lăcaș al lui Iisus.

Sora mai mică, Cecily, stă lângă mine chiar în primul rând, jupuind cu mânuștele ei aşchiile din banca de lemn. Biserica noastră a primit o finanțare ca să renovăm interiorul, iar grupul nostru a ajutat să se strângă materialele donate de comunitatea locală. Săptămâna asta, misiunea noastră e să obținem vopsea de la localnici și să

Respectă pictăm băncile. Mi-am petrecut serile ducându-mă de la un magazin la altul, după donații.

Ca să sublinieze parcă inutilitatea acestei misiuni, aud un zgomot, ca și cum ceva ar fi fost smuls, și văd că Cecily a rupt o bucată mică de lemn din scaunul ei. Unghiile îi sunt pictate în roz, ca să se asorteze cu funda din păr, dar, frate, e atât de stricătoare.

— Cecily, o să reparăm astea săptămâna viitoare. Te rog, nu mai face așa.

Îi iau bland mâna în mâna mea, iar ea se bosumflă un pic.

— Poți să ne-ajuți să le facem iar frumoase. Îți-ar plăcea, nu-i așa?

Îi zâmbesc. Îmi surâde și ea, cu un zâmbet adorabil și știrb, și dă din cap. Buclele i se leagănă, făcând-o mândră pe mama pentru coafura pe care i-a făcut-o cu ondulatorul, de dimineață.

În bisericuță, pastorul aproape și-a terminat predica, iar părinții mei se țin de mâna, privind drept în față. Transpirația mi s-a adunat pe gât, alunecându-mi în stropi lipicioși pe spate. Cuvintele despre păcat și suferință îmi plutesc în cap. E atât de cald aici încât machiajul mamei a-nceput să-i lucească pe gât și să i se-ntindă în cearcăne negre în jurul ochilor. Asta ar trebui să fie ultima săptămână fără aer condiționat pe care suntem nevoiți să-o suportăm. Să facă bine să fie; sau o să mă prefac că mi-e rău ca să evit cupitorul asta.

La finalul slujbei, mama se ridică pentru a sta de vorbă cu soția pastorului. Mama o admiră mult pe femeia aceasta — cam prea mult, dacă mă-ntrebați pe mine. Pauline, prima doamnă a bisericii noastre, e o femeie dură, cu prea puțină empatie pentru alții, așa că înțeleg de ce mama e atrasă de ea.

Îi fac cu mâna lui Thomas, singurul băiat de vîrstă mea din Grupul de tineret. Când trece, alături de întreaga lui familie, în sirul de oameni care ies din biserică, îmi face și el cu mâna. Nerăbdătoare să iau o gură de aer proaspăt, mă ridic și-mi șterg mâinile pe rochia bleu.

— Poți să-o duci tu pe Cecily la mașină? întrebă tata cu un zâmbet atotștiitor.

O să-ncerce să facă pe mama să tacă, exact ca în fiecare dumineacă. E una dintre femeile acelea care continuă să trăncănească și după ce-și ia de trei ori la revedere.

Eu nu semăn deloc cu ea în privința asta. Mai degrabă mă strădui să semăn cu tata, ale cărui cuvinte puține au o însemnatate uriașă. Și știu că tata se bucură că mi-a transmis o mare parte din el, de la temperamentul lui liniștit până la părul negru și ochii albastru-deschis, cele mai evidente trăsături, sau până la înălțime. Adică lipsa ei. Amândoi avem cam un metru șaizeci și cinci, dar el e un pic mai înalt decât mine. Cecily o să ne depășească pe amândoi când o să aibă zece ani, aşa ne necăjește mama.

Dau din cap spre tata și o iau pe soră-mea de mâna. Merge mai repede decât mine, entuziasmul vârstei făcând-o să taie direct prin ce-a mai rămas din mulțime. Dau să-o trag înapoi, dar ea se răsucescă spre mine cu un zâmbet uriaș pe față, aşa că o iau și eu la fugă după ea. Dăm năvală pe scări și ajungem în goană pe peluză. Cecily ferește un cuplu de bătrânei, iar eu râd când o aud tipând și aproape dărâmându-l pe Tyler Kenton, cel mai răutăios băiat de la biserică. Soarele strălucescă, aerul fierbinte îmi umple plămânii și alerg din ce în ce mai repede, fugăriind-o până când se împiedică în iarbă. Mă las în genunchi ca să văd ce-a pătit. Mă aplec și-i dau la o parte părul de pe față. E foarte aproape să izbucnească în lacrimi, iar buza de jos îi tremură violent.

— Rochița mea...

Își atinge rochia albă cu mânuștele, privind cu atenție petele de iarbă de pe material.

— Am stricat-o!

Își îngroapă față în mâinile murdare, iar eu o prind de ele și i le așez în poală. Zâmbesc și-i vorbesc cu blândețe.

— Nu e stricată. Poate fi spălată, draga mea.

Îi șterg cu degetul cel mare lacrimă care i se rostogolește pe obraz. Ea își trage nasul, fără să mă creadă.

— Se-ntâmplă tot timpul; mie mi s-a-ntâmplat de cel puțin trei zeci de ori, o liniștesc eu, deși spun o minciună.

Colțurile gurii i se ridică ușor și se forțează să nu zâmbească.

— Ba nu.

Se prinde că o păcălesc. Îmi încolăcesc un braț în jurul ei și o trag în picioare. Îmi arunc privirea asupra brațelor ei palide să fiu sigură că n-am ratat nimic. Totul e-n regulă. Îmi țin mâna în jurul umerilor ei și străbatem curtea bisericii, îndreptându-ne către parcare. Părinții noștri vin din direcția aceea, ceea ce-nseamnă că tata a oprit-o într-un final pe mama din bârfit.

Pe drum către casă, stau pe bancheta din spate cu Cecily, desenând fluturași în cartea ei favorită de colorat, în vreme ce tata îi povestește mamei despre problema pe care o avem cu ratonii care vin la tomberoanele din spatele casei. Tata lasă motorul mergând după ce parchează pe alei. Cecily mă sărută rapid pe obraz și se dă jos de pe banchetă. Mă dau jos și eu, o îmbrățișez pe mama și primesc o sărutare pe obraz de la tata, apoi trec în scaunul șoferului. Tata mă privește.

— Ai grija, gândăcel. Au ieșit o grămadă de oameni pe-afără odată cu soarele.

Ridică mâna și o face streașină la ochi. E cea mai însorită zi pe care a văzut-o Hampsteadul de o bună vreme încoace. Până acum a fost cald, dar nu și soare. Dau din cap și-i promit tatei c-o să am grija.

Aștept până ies din cartier și schimb postul de radio. Dau muzica tare și cânt fiecare melodie până ajung în centrul orașului. Scopul meu e să obțin trei găleți de vopsea de la toate cele trei magazine pe care le vizitez. Aș fi fericită și cu una de fiecare, dar ar fi ideal să fac rost de trei ca să putem vopsi totul.

Prima prăvălie, *Mark's Paint and Supply*, e cunoscută drept cea mai ieftină din oraș. Mark, proprietarul, are o reputație foarte bună în cartier și mă bucur să-l întâlnesc. Ajung într-o parcare aproape goală; doar o mașină în stil clasic, vopsită într-un roșu-aprins, și o

dubiță se află în toată parcarea. Clădirea e veche, făcută din scânduri de lemn și dintr-un rigips instabil. Semnul de la intrare e strâmb, iar litera M de-abia se mai vede. Când deschid ușa de lemn, aceasta scărțăie și se aude un clopoțel. O pisică sare de pe o cutie de lemn și aterizează în picioare în fața mea. O mângâie preț de o clipă, apoi mă apropii de casa de marcat.

Pe dinăuntru, magazinul e la fel de dezordonat ca pe dinafără și, din cauza haosului, nu-l văd din prima pe băiatul de la casa de marcat. Prezența lui acolo mă șochează puțin. E înalt și lat în umeri; pare genul de băiat care a făcut sport ani întregi.

— Mark..., spun eu, chinuindu-mă să-mi aduc aminte numele lui de familie.

Toată lumea îi spune, simplu, Mark.

— Eu sunt Mark, aud o voce din spatele sportivului.

Mă aplec puțin într-o parte și observ alt băiat, stând pe scaunul de la birou și îmbrăcat tot în negru. E mai zwelt decât primul, totuși prezența lui e mai puternică. Are părul castaniu-închis, lung în părți, cu un ciuf în frunte. Brațele îi sunt pline de tatuaje, răspândite la întâmplare pe pielea bronzată. Nu prea îmi plac tatuajele, dar în loc să-l critic, nu mă pot gândi decât la faptul că toată lumea e bronzată vara, numai eu nu.

— Nu e el, eu sunt, se aude vocea unui al treilea băiat.

Mă uit înspre primul băiat și dau cu ochii de un puști de statură medie, slăbuț, cu o freză foarte scurtă.

— Eu sunt Mark Junior, să știi. Dacă-l cauți pe babacu', nu e azi aici.

Cel de-al treilea băiat are și el tatuaje, dar sunt mai organizate decât cele ale tipului cu părul vâlvoi, și are și un piercing în sprânceană. Îmi amintesc că mi-am întrebat familia dacă pot să-mi pun și eu un cercel în buric. Și azi îmi vine să râd de reacțiile lor încălcădate.

— El e cel mai bun Mark dintre cei doi, spune băiatul cu părul ciufulit, cu o voce profundă și lentă.

Zâmbește și în obrajii îi apar niște gropițe superbe. Râd, bănuind că asta nu e nici pe de parte adevărul.

— Mă cam îndoiesc de asta, îl necăjesc eu.

Izbucnesc cu toții în râs, iar Mark Jr se apropiie de mine, cu un zâmbet pe buze. Băiatul de pe scaun se ridică în picioare. E atât de înalt, încât prezența lui devine și mai puternică. Înaintea să și se postează în fața mea. E atrăgător; are trăsături puternice. Un obraz tăios, gene negre, sprâncene groase. Are nasul subțire, iar buzele îi sunt roz-deschis. Mă uit la el, iar el mă privește fix.

— Ce treabă ai cu tata? întrebă Mark.

Nu răspund imediat, iar Mark și sportivul îmi aruncă priviri bămie, bă prietenului lor. Mă trezesc la realitate și, un pic stânjenită că am fost prinsă holbându-mă, îmi încep discursul.

— Am venit din partea Bisericii Baptiste din Hampstead și mă-ntrebam dacă doriți să ne donați cumva vopsea sau alte materiale. Renovăm biserică și ne-ar prinde bine niște donații...

Mă opresc, pentru că fermecătorul cu buze roz este adâncit în conversație, șoptind ceva prietenilor lui, cu o voce joasă, ca să nu-l aud. Apoi toți se opresc și mă privesc deodată, zâmbind la unison. Mark vorbește primul.

— Sigur că putem face asta, spune el.

Zâmbetul lui îmi amintește de o felină. Nu-mi dau seama exact de ce. Zâmbesc și eu și dau să-i mulțumesc. El se răsuțește către prietenul lui cu corabia imensă tatuată pe biceps.

— Hardin, câte cutii sunt acolo?

Hardin? Ce nume ciudat; nu l-am mai auzit niciodată.

Mânecele tricolui negru al acestui Hardin acoperă pe jumătate corabia de lemn. E lucrată frumos; detaliile și umbrele sunt superb desenate. Când îmi ridic privirea către chipul său, oprindu-mă o clipă asupra buzelor lui, îmi simt obrajii luând foc. Mă fixeză, îmi observă privirea insistență. Îi văd pe Mark și pe Hardin uitându-se unul la celălalt, dar nu aud ce-i șoptește Mark.

— Ce zici de-o propunere? spune Mark, dând din cap către Hardin.

Sunt interesată să o aud. Hardin astă pare amuzant — puțin ciudat, dar îmi place de el deocamdată.

— Și care-ar fi asta?

Îmi încolăcesc degetul în păr și aştept. Hardin încă mă privește fix. E ceva rezervat în expresia lui. Simt asta din partea cealaltă a magazinului. Am devenit curioasă în privința acestui băiat care se străduiește atât de mult să pară dur. Mă crizpez când îmi imaginez ce-ar crede părinții mei, cum ar reacționa dacă l-ăs aduce acasă. Mama crede că tatuajele sunt malefice, dar eu nu știu ce să zic. Nu mă caracterizează, dar sunt o formă de exprimare de sine și, fără îndoială, asta e ceva frumos. Mark își scară obrazul bărbierit.

— Dacă ieși de două ori în oraș cu prietenul meu Hardin, îți dau zece galoane de vopsea.

Mă uit la Hardin, care mă privește cu un zâmbet în colțul gurii. Are niște buze atât de frumoase. Trăsăturile lui aproape feminine îl fac mai atrăgător decât îmbrăcăminte neagră sau părul răvășit. Măntreb dacă despre asta șușoteau. Oare Hardin mă place? În vreme ce mă gândesc la ofertă, Mark mărește miza:

— Orice culoare. La alegere. Din partea casei. Zece galoane.

Se pricepe să-și vândă marfa. Plescăi din limbă.

— O singură întâlnire, ripostez eu.

Hardin râde; mărul lui Adam i se mișcă atunci când râde, iar gropițele îi apar în obraji. Bine, e foarte, foarte sexy. Nu-mi vine să cred că n-am observat cât e de sexy când am intrat aici. Eram atât de concentrată în privința vopselei, încât nici n-am remarcat ce ochi verzi are sub lumina fluorescentă din magazin.

— E bine și o singură întâlnire.

Hardin își îndeasă mâna în buzunar, iar Mark se uită la domnul tuns scurt.